

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מו עמוד א

נגעים הנראים מבחוץ אינם יסורים של אהבה

"אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת וגו'". אמר רבי חייא... בוא וראה "שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת" הרי כאן שלשה מינים, וכולם נקראים נגע צרעת, זהו שכתוב: **"וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֹגַע צָרְעַת"**, מהו נגע צרעת, כתרגומו סגירו, הסגר בכלי^ג, וכתוב: **"וְהוּבָא אֶל אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וגו'"**, אבל הנגעים הנראים מבחוץ כתוב: **"וְרָאָהּ הַכֹּהֵן וְטָמֵא אֹתוֹ"**, שהרי בודאי הנגעים הנראים מבחוץ לאנשים מצד הטומאה באים, ואין הם יסורין של אהבה. אמר רבי יוסי מנין שכן, אמר רבי חייא שכתוב: **"טֹכַח תּוֹכַחַת מְגֵלָה מֵאֵהָבָה מְסֻתֶרֶת"** (משלי כז, ה), אם זו התוכחת היא מאהבה נסתרת היא מאנשים.

תוכחה צריך להיות מאהבה

כדמיון הזה, מי שמוכיח לחברו באהבה, צריך להסתיר דברי תוכחתו מאנשים שלא יתבייש מהם חברו, ואם דברי תוכחתו בפרסום לפני אנשים אין הם באהבה.

כך הקדוש ברוך הוא כשמוכיח לאדם בכל ענין מוכיחו באהבה, בתחלה מכה לו בגופו בפנים, אם חזר בו מוטב, ואם לאו, מכה לו תחת בגדיו בעורו, ואלו נקראים יסורים של אהבה, אם חזר בו מוטב, ואם לאו, מכה לו בהתגלות בפניו לפני הכל, בשביל שיסתכלו בו וידעו שהרי חוטא הוא, ואין הוא אוהבו של רבנו.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מו עמוד ב

הנשמה נמשכת מהחיים העליונים

פתח איש אחד ואמר, כתוב: **"וַיִּצְרֶה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָ מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשָׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה"** (בראשית ב, ז) [תרגומו לרוח ממללא]. **"עֶפְרָ מִן הָאֲדָמָה"**, זו עפר ארץ הקדושה שמשם נברא, והוא מקום בית המקדש. **"וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשָׁמַת חַיִּים"**, זו הנשמה הקדושה שנמשכה מאותן החיים שלמעלה. **"וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה"**, אדם נכלל בנפש קדושה מן חיה העליונה שהוציאה הארץ^ג שכתוב: **"תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה"**

זיו הזוהר

יב. פירוש, שנסגר בעדו ההשפעה דלעילא. **יג.** חיים שלמעלה היינו ספירת הבינה הנקראת אמא תתאה, ונפש האדם נמשכת תחילה מן בינה

(שם א, כד), נפש של חיה עליונה היא... ולפי שנפש חיה זו היא קדושה עליונה, כאשר ארץ הקדושה מושכת אותה בקרבה ונכללת בה, אז היא נקראת נשמה^[1].

כשהאדם זוכה - מדברת נשמתו עם ה'

... **ובוא** וראה בכל זמן שהאדם הולך בדרך אמת, ופיו ולשונו מדברים דיבורים קדושים תפלה ותורה, אז אותה הנשמה מתדבקת בו, אהוב רבונו הוא, והרבה שומרים ישמרוהו מכל הצדדים, נרשם הוא לטוב למעלה ולמטה, והשכינה הקדושה שורה עליו... וזה הוא העולה למעלה ומדבר לפני המלך הקדוש, נכנס בכל השערים ואין מוחה בידו, ועל כן נקרא רוח ממלא, שהרי כל שאר הנפשות אין להם רשות לדבר לפני המלך מלבד זה.

הדיבורים הרעים עולים אל הנחש

... **ובזמן** שהוא גלוי בדרכיו ופיו ולשונו מדברים דיבורים רעים, השכינה מסתלקת ממנו והנשמה הקדושה בורחת ממנו ואינה מתדבקת בו, ומצד נחש הרע והתקיף נתעורר רוח אחד שמשוטט והולך בעולם, ואינו שורה אלא במקום שהקדושה העליונה נסתלקה משם... ואותן דיבורים הרעים עולים למקום נחש הרע, כי הכל לשרשו נמשך, וכשהם עולים כלם מכריזים ואומרים, העלו מסביב דיבור הרע של פלוני, פנו מקום לדרכו של נחש התקיף.

הדיבור הרע מעורר רוח המצרע

... **ונשמה** זו עולה בכושה ובצער גדול, ואין נותנים לה מקום לדבר כמקדם... וכאשר דיבור הרע הזה עולה בדרכים ידועים ושורה לפני נחש התקיף, אז נתעוררים הרבה רוחות בעולם, ורוח אחד יוצא מן הצד ההוא ומוצא שזה האיש עוררו בדיבור רע, והרי רוח ממלא הקדוש ברח ממנו, אז שורה עליו רוח ההוא ומטמא אותו, ואז הוא נעשה מצרע, ונפגם בבשרו במראה פניו.

המניעה מדיבורים טובים - כדיבור דיבורים רעים

... **ועל כן כתוב:** "שִׁמְרֵ פִּי וּלְשׁוֹנִי שִׁמְרֵ מִצְרוֹת נַפְשִׁי" (משלי כא, כג), ודאי נפש הזאת שהיתה ממלא נעשית אלמת בשביל דיבור הרע... וכמו שהאדם נענש כך בשביל דיבור רע, כך ענשו דיבור טוב הבא לידו ויכול לדבר ואינו מדבר, לפי שפוגם רוח ממלא ההוא, שהיא נתתקנה לדבר למעלה ולדבר למטה, והכל בקדושה. כל שכן אם העם הולך בדרך גלוז, והוא יכול לדבר עמם ולהוכיחם, ושותק ואינו מדבר, נעכר בנגעים טמאים, כמו שכתוב: "נְאֻלַמְתִּי דוּמְיָהּ הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב וְכֹאֲבִי נֶעְכָּר" (תהלים לט, ג).

זיו הזוהר מלכות, וממנה לעולם הזה. יד. פירוש, לאחר נקראת נשמה, ושם ניתן לה כח הדבור, כי הדבור בואה מן בינה למלכות שנקראת ארץ הקדושה, הוא במלכות.